

(1016). Василъ се не се остави отъ блъгаритѣ, и на другата година пакъ отива у Блъгарія и зема една твърдѣ яка крѣпостъ, която се зовеше Лжгъ. Прати двама войводи у Пелагонія, които зеж много обиръ и роби. Отъ обирѣтъ Весилъ даде едно прѣче на руситѣ, които бѣхж дошли на помощъ. Сѣтнѣ отиде да земе Касторія, нѣ му стояхж на срѣща, и се връна у царството си, защото се научи, че Пачинакитѣ ищжтъ да помогнатъ на блъгаритѣ, за да иджтъ да ударжтъ на земята му. Разумѣ сѣтнѣ че Пачинакитѣ не можили да се съгласжтъ съ блъгаритѣ, пакъ се връща и зема крѣпостъта Сенина. Подиръ малко отива противъ Владислава, разбива му войската и се връща на Цариградъ съ голѣмъ обиръ, за да призимува (1017). Владиславъ пакъ, като се научи, че грѣцитѣ си отишли, отишелъ да отрѣве пакъ Дорациумъ, дѣто го и убихж на боля (1018). Слѣдъ убиванъето на Владислава, сичкитѣ блъгарски мѣста дѣто стояхж напрѣдъ на срѣща на Василъ, сега му се придадохж отъ самосебе си. Перникъ, Пелагонія и сичкитѣ други яки мѣста си занесохж ключоветѣ на Василъ и му се покорихж. Блъгарскіятъ Архиепископъ Давидъ му доведе едно писмо отъ Марія, Владиславовата жена, която се обричаше да излѣзе отъ Блъгарія съ нѣкои условия. Василъ сѣтнѣ влѣзе у Охрида съ голѣма слава и зесичкото имае на блъгарскитѣ царѣ; тамъ доде и Владиславовата жена съ дѣцата си и роднинитѣ си. Само тримата сынове не послушахж майка си и побѣгнахж у една гора; Василъ проводи войска и ги уловихж. Тогази сичко у Блъгарія бѣше покорено на Василъ, освѣнъ двамата юнака, които се дрѣжахж наздраво и искахж да задрѣжтъ прѣвата слава на блъгаритѣ; тѣ бѣхж Николчо и Ибазъ. Василъ прати войска да гонжтъ Николча, на когото отъ войскаритѣ нѣкол-